

להשיק בו מים טמאים במקווה לטהרם, אבל **בכלי עץ טמא**, שגם הוא עצמו צריך טבילה, הדבר **אסור**, כי כשמשיק בו מים, נמצא מטביל כלי ביום טוב. [ואם משנתנו כדעת חכמים, היא מדברת בשבת, ולכן מחלקת בין השקה בכלי אבן, לטבילה בכלי עץ].

הנה נתבאר, שלדברי הכל, יש זמן בו אסרו חכמים את טהרת המים בכלי עץ טמא כי בכך מטהרים אותו, ולא אסרו את טהרתם בכלי אבן.

ואף שלסברת רבה ורב יוסף, כשאסרו חכמים טבילה, לא חלקו בין מקום שמתקיים בו טעם האיסור, למקום שאין הטעם מתקיים בו. בהשקת מים לטהרתם, מודים הם, שגם כשאסרו להשיקם בכלי טמא, לא אסרו להשיקם בכלי אבן.

והטעם לכך, כי זה שצריך לטהר את מימיו, הוא מי שאין לו מים אחרים, ומאחר שיש לו רק מעט מים, תמיד נוהר שלא יטמאו, ודבר שאינו שכיח הוא שיטמאו מעט מימיו, ומאחר שדבר זה אינו שכיח, לא גזרו עליו חכמים.

לשואב מים בדלי טמא

נתבאר, שאף שמותר לטהר מים על ידי השקתם בבור בכלי אבן, אסור לטהרם על ידי הכנסתם למקווה בדלי טמא, כי בכך מטהר את הדלי. וכמו כן נתבאר, שאסור לטבול כלים במקווה, ובכלל זה דלי ריק בלא מים.

ומבואר בברייתא, שדווקא באופנים הללו הדבר אסור, כלומר (א) להכניס למקווה דלי מלא מים, (ב) או לטבול דלי ריק וכך להוציאו, כי בשני האופנים הללו ניכר שעושה כדי לטהר.

אבל **מותר** לשלשל דלי טמא ריק לבור מי מקווה, למלא בו מים, **אף על פי שעל ידי כניסת הדלי למים הוא נטהר, כי כשעושה כן, אינו נראה כמטהר את הדלי, אלא כשואב מים מהבור**.^א

ואף שלסברת רבה ורב יוסף, כשאסרו חכמים טבילה, לא חלקו בין מקום שמתקיים בו טעם האיסור, למקום שאין הטעם מתקיים בו. מודים הם שלא אסרו מילוי מים

^א וטעמא דטבילה אסורה, משום דנראה כמתקן כלי, והאי מחזי, אבל הכא, אין הכל יודעים שהדלי טמא, והרואה אומר לשואב מים הללו היה צריך. [רש"י]. וראה הערה בהמשך מה שיש לשאול על פירוש רש"י.